

A felad-
am-magya-
gya rimet
rtékesithe-
dnek csak
bb levélről

ban. —
kép merül
es dolog is
pajtásokat
váltják a

színház áll
városerdei
évszakban,
termében,
solása közt
elő urak és

oly ügyes
Apró mü-
elnek, kik
nozzá. Oly
lemeznek,
s hallani

asárnap és
7. A szép
atalomban
zorgalmas
hozzá tar-
lódás ta-

színházából
yelmezte-
k a vidék-

ok az ut-
k-színházi
bácsi.

ermekék
és Pista
Mitter-

mü napi-

yes ada-
bácsi.

um épület.

ten.

KIS LAP

A BABA-PIKTOR. (Lásd a 38. lapon.)

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SAKUGYAN, ez volt a legszükségesebb, ennyit még Józsi is fölért az ő kissé lassu eszével. Rög-tön sarkon fordult és egész erejéből futott, egyenesen haza, hol lihegve azzal rontott be:

— Jaj édes apám. . kedves anyám. . meglöttem a Darvas Piroskát!

Ha a gunyolódni szerető Jani nem mondta volna is Józsi barátunkról, hogy bizony nem igen találná föl a puskaport: hát akárki meggyőződött volna róla abból, hogy így ajtóstól berontott azzal a gonosz hirrel. Apja-anyja majd kővé vált a nagy ijedtségtől. Eleinte szinte hinni sem tudták és meg sem értették. Mert egész életökben akármire inkább gondoltak, mint ilyen veszedelmes vérontásra.

Bokros ur igen derék, értelmes és szorgalmas kereskedő volt, ki egész életét az üzletében töltötte, ott békésen végezte a számadásait és soha sem bántott senkit. Bokrosné asszony pedig szintén igen békességes, csöndes jó asszony volt, a ki még a légynek sem vétett. Mikor szorgalmas munkájokból meggazdagodtak, elhatározták, hogy most már uri módon fogják tölteni öreg napjaikat s megvették a vörösvári kastélyt és uradalmat az egész fényes berendezéssel. Ennek pedig legjobban örült fiok, a jószívű, de kissé bamba Józsi, kinek legelőször is az jutott eszébe, hogy van egy gazdag tanuló társa, a ki otthon vadászni jár, puskája van. Ő is puskát kívánt tehát s atyja teljesítette kívánságát.

Mindjárt az első napon meg akarta próbálni és ime, milyen szörnyü hirrel tér haza!

Bokrosné majd elájult és kétségbeesetten kiáltá:

— Meglötted! Kit lőttél meg? Ki az a Piroska? Oh, de hisz' az mindegy. . talán meg is ölted! És akkor gyilkos vagy! Oh jaj!

— No no, kedvesem, talán nem olyan nagy a baj, biztatá Bokros ur. Rög-tön utána nézek. A kocsis fogjon be és siessen a városba orvosért, én pedig megyek egy pár emberrel ahhoz a kis leányhoz. Vezess oda, te szerencsétlen fiu! A puskát pedig ne merd a kezedbe venni.

Szegény Józsi maga is a pokloknak mélységes fenekére kívánta azt a szerencsétlen puskát. Hiszen ő is csak úri mulatságra gondolt, nem pedig hogy bajt és veszedelmet okozzon. Sietve vezette apját a szerencsétlenség helyére, utközben elmondva, a mennyire tudta, ki az a Piroska, hol laknak és hogy miképen esett meg a szerencsétlenség.

Jani és Dani ezalatt testvéri szeretettel ápolták a sebesült lánykát, ki lasként vissza nyerte eszméletét és halk hangon kérte, vigyék haza. A két fiú épen azon tanakodott, elbirnák-e, mikor Bokros ur oda érkezett embereivel. Legelőször is azt kívánta tudni, milyen messzire laknak Piroskáék? Mert az a fő, hogy a beteg mentül rövidebb idő alatt jusson neki való nyugvó helyre. Az egyik ember így szólt:

— A Darvas ur háza bizony jó messzire van, vagy kétszer annyira, mint a kastély.

— Akkor hát hozzám kell vinni, mentül kevesebb fájdalom legyen szegénykének. Emeljék föl... óvatosan vigyék!

Piroska kissé nyöszörgött ugyan, mert sebe nagyon fáj, a mint megmozdították. Azután haza kívánczozott, de Bokros ur csak vitette a maga kastélyába, mert az sokkal közelebb volt. Az ajtóban Bokrosné vette át a kis beteget és a legeslegjobb és legkényelmesebb szobában fektette le, őszinte jószívü gondoskodással igyekeztvén jóvá tenni a bajt, melyet fia okozott. Piroska ekkor már nem is igen tudta, mi történik vele, mert az emelgetésben, hurezoltatásban ismét elájult.

Mikor ismét föleszmélt, a Jani aggodó arca és a zöld erdő helyett egészen más valamit látott. Az első pillanatban azt hitte, hogy otthon, a maga egyszerű szobácskájában fekszik: de amint szét nézett, nem ismert rá semmire. Fényes butorzatu szobában, pompás ágyban feküdt, mellette pedig egy öreges ur állt, a ki épen bevégezte a seb kötözését.

— No, a golyót szerencsésen kivetjük, a többi most már majd megjön, egy kis idő kell csak hozzá, minden rendben lesz.

Piroska ugy emlékezett, mintha ezt az urat már látta volna. Csakugyan... ez az a doktor, aki egyszer náluk is volt, mikor az apa hirtelen nagyon roszul lett. Az orvos is ráismert.

— Most csak feküdjél csöndesen, kedves leányom, mondá szeliden. Majd jóra fordul minden, nincs valami nagy veszedelem. Itt nagyon jó helyen vagy, nem lesz hiányod semmiben.

— Oh... de én haza akarok menni apácskámhoz!

— Pszt! Nem szabad békétlenkedni! Jó kis betegnek kell lenni! mondá az orvos. Majd én most benézek hozzátok és megnyugtatom atyádat. Ha épen akarja, elküldheti ide az öreg dadát, hogy ápoljon.

— Az nem szükséges, szólott Bokrosné, az az én gondom. Én ráérek, cselelésegem is van elég.

— Oh, akkor nem is kell a dada, szólott Piroska... Apácskának szüksége van rá... és aztán a fiuk magukra maradnának, nagyon nagy lármát csapnának, ez pedig nem jó apácskának... kedves doktor bácsi, mondja meg Janinak, hogy ne lármázzanak nagyon!

A jó öreg orvos ezt is megígérte, aztán utasításokat adott, mit kell tenni a beteggel s távozott, ígérve, hogy reggel megint eljön.

Piroska sebe nem volt veszedelmes, de azért a kis beteg néhány napig bizony nagyon roszul volt, amig a sebláz gyötötte. Az orvos tehát semmi szin alatt sem engedte meg, hogy haza vigyék. Az átszállítás nagyon ártana a betegnek, akinek most nyugalomra van szüksége. Azután meg olyasformát gondolt az öreg orvos, hogy akármire van szüksége a betegnek, arról itt a gazdag kastélyban jobban gondoskodhatnak, mint a Darvas ur szegényes házában. És ha ez az ügyetlen fiu okozta a bajt, hát ugy van rendjén, hogy ha nem is ő maga, de legalább a szülei tegyék jóvá a hibát.

Bokros ur és neje nem is igen vonakodtak ettől, sőt minden gondjuk csak az volt, hogy lehetőleg jóvá tegyék a bajt.

Bokros ur azonnal elindult Darvas urhoz, hogy bocsánatot kérjen a fia által okozott szerencsétlenségért; szívesen megtett volna akármit s mikor az orvostól hallotta, hogy Darvas ur nem valami jó módban él, a dúsgazdag Bokros arra gondolt, hogy egy esomó pénzzel is enyhíti Darvas ur bánatát. Mikor az ócska, ütött-kopott házhoz ért, hitte is, hogy ezt megteheti; de amint szemben állt Darvas urral, látta, hogy biz az még sem lehet, mert az,

ha szegény is, de önérzetes uri ember, akit nem lehet ilyen bajáért pénzzel kárpótolni, mert büszkén és sértődve utasítaná vissza. Piroska azonban nem utasíthatta vissza azt a gyöngéd szeretetet, mellyel Bokrosné elárasztotta. A derék nő úgy ápolta, mint a saját gyermekét s Piroska, ki nem ismerte rég elveszett anyját, úgy megszerette Bokrosné, mintha édes anyára talált volna benne.

Legroszabb dolga volt szegény Jó-

GYEREK SPORT. A »tepsi-dij.« (Lásd a 47. lapon.)

zsinak, ki nem tudott megvigasztalódni a szerencsétlenség fölött, melyet okozott. Nagy bajára aztán még nem is tehetett semmit. Ott őgyelgett a szomszéd szobában vagy a tornácson, lesve, mikor jön ki valaki a beteg szobájából, hogy hirt mondjon neki. Mert őt nem bocsátották oda be. De mikor Darvas ur megérkezett leánykájához, szegény Józsi ijedten bujt el, mert meg volt győződve, hogy ha szeme

elé kerül a megszomorított apának, ez bizonyosan izzé-porrá töri méltó haragjában.

A jó Darvas urnak azonban ilyenféle veszedelmes szándék nem volt esze-ágában sem. Bokros ur maga ment érte és elmondott mindent, hogy történt a baj, de nincs nagy veszedelem, kedves leánykája teljesen ki fog gyógyulni. Ép ezért egészen nyugodtan lépett is be a

i ember,
zzel kár-
ve utasi-
n utasit-
zeretetet.
A derék
rmekét s
elveszett
e, mintha

gény Jó-

k, ez bi-
harag-

lyenféle
sze-ágá-
ent érte
rtént a
kedves
lni. Ép
is be a

kis beteghez, sőt igyekezett vidámnak lát-
szani s amint körülnézett a pompás bu-
torzatu teremben, tréfásan mondá:

— Miféle tündérkastélyba lopóztál
te ide, Piroskám? Itt már aztán egész
gyönyörűség lehet feküdni.

Piroska kinyújtotta karját s meg-
ölelte a reá hajló apját.

— Oh, apácska, jobb szeretnék én
otthon feküdni az én szobácskámban.

— Csakhogy ott nem volnál olyan
uri pompában. No, ne beszélj sokat, a

TORKOS CZICZÁK. (Lásd a 42. lapon.)

doktor bácsi azt mondta, nyugodtan kell
feküdnöd. Majd én itt leszek melletted
egy kis ideig.

— De, apácska, nagyon elfáradhat-
tál, mig ide jöttél...

— Dehogy fáradtam. Nem jöttem
gyalog, Bokros ur hozott a kocsiján és
majd vissza is szállit. Majd elküldöm az
öreg dadát, hogy itt legyen melletted éjjel,
ne okozunk itt ezeknek a jó em-

bereknek több alkalmatlanságot, mint a mennyi épen elkerülhetetlen.

— Oh, kedves apa, de ha az öreg dada eljön, akkor otthon nem lesz semmi rendben, nem lesz meg semmi úgy, amint te megszoktad. . . .

(Folytatása következik.)

A BABA-PIKTOR.

(Képpel a czimlapon.)

SZÓ SINC'S róla, derék fiu volt Ferike. Szeretett ő mindenkinek a baján segíteni, még ha nem kérték is. Anyira szerette ezt tenni, hogy az a hamiskás Tóni bácsi azt mondta rá már egy párszor:

— Jaj te kis kotnyeles!

No már az csak nem szép, ha valakinek ilyet mondanak. Kivált mikor csupa tiszta jószándékkal segít a mások baján. Tessék! Most is nem nagyszerű dolog-e, hogy a Jolánka bábuját olyan szépen meggyógyítja?

Gyönyörű kis bábút kapott Jolánka karácsonyi ajándékba, de nem volt vele egészen megelégedve.

— Nagyon fehér, nagyon sápadt, szintelen; olyan, mintha nagy beteg volna, mondá.

Ezt Ferike is hallotta és rögtön eltökölte, hogy segít a bajon. Ki is segítene, ha ő nem? És pedig úgy akar segíteni, hogy meglepje Jolánkát.

Ezért tehát megvárta, míg egy napon magára maradt a házban. Tudta ő, hogy van amott az állványon egy üvegben festék, mellyel a mama a kertben szokott nyáron jeleket pingálni a virágai mellé dugott karókra. Piros festék, ez épen jó lesz, olyan pirosra festi azt a beteg bábút, hogy soha sem lesz doktorra szüksége.

Neki is gyürkőzött a nagy munkának, el is végezte alaposan. Befestette vörösre a bábút a feje bubjától a lába kis ujjáig.

Ennél pirosabb, egészségesebb bábu még soha sem volt a világon.

De hát ki hinné, mi történt? Épen elkészült a jeles munkájával, mikor belépett Jolánka a mamával. S amint meglátták Ferike jeles művét, elszörnyülködve kiálták:

— Jaj te kotnyeles! Már megint mit csináltál! Tönkre tetted a szép bábút!

Jolánka sirt, a mama haragudott, Ferike pedig tökéletesen meg volt zavarodva, hogy az ő munkája nem tetszik.

Hanem aztán lassan-lassan mégis belátta, hogy hát az csakugyan furcsa, hogy a bábunak tulipiros a feje bubja és az orra hegye is. Így már förtelmes.

— Oh. . . erre nem is gondoltam. . . én jót akartam!

Erre aztán a mama komolyan mondá:

— Meghiszem, hogy jót akartál, de oktalanságot tettél. Tanuld meg, hogy a jót akarni nem elég, tudni is kell hozzá s a ki olyanba fog, a mihez nem ért, több kárt okoz, mint a mennyi hasznot csinálhatott volna.

KETTECSKÉN.

Ülünk itt szépecskén,
Mulatunk képecskén,
Mulatunk versikén:
Én meg az Erzsikém.

A JÓ VÁSÁR.

— Kicsi beszély, két képpel. —

LÉGEDETLENÜL ült a négy testvér ott a meleg, jól fűtött szobában. Mődjükban lett volna, hogy játszanak, mert volt rá idejük s még ép, új volt a sok játékszer, melyet karácsonykor kaptak. De egyik sem nyult hozzá.

Egyeben járt az eszök. Makacsul, nyugtalanul csak arra gondoltak, hogy már végre beteljesedjék nagy kívánságuk. Hiszen a mama rég megengedte, a nagyapa pedig, ha itt volna, bizonyosan még rossz néven is venné, hogy már is meg nem tették. Fogadni mernének rá, hogy a nagyapa már várja a levelet, melyben megírják, mit vettek azon a sok szép pénzen.

Mert a minapában, mikor a karácsonyfa alatt annyi öröm, kedves meglepetés érte mindnyájokat, az ajándékok közt ott volt a nagyapáé is. A jó nagyapa a faluról nem igen tudott olyasmit küldeni, aminek városi gyerekek örülhettek volna; hát küldött mindegyiknek szép kis összeg pénzecskét és azt írta hozzá: »Ezen vegyetek magatoknak, amire épen kívánságotok van. Azután majd írjátok meg nekem, mit vásároltatok, hadd tudjam, mi-kép használtátok fel a pénzt. A mamátokat megkértem, engedje meg, hogy azt vásároljátok, amit akartok.«

Ez már aztán kedves ajándék volt, de egyttal nagy gondot okozó is. Vehetnek, amit akarnak. Már ennél nagyobb örömük nem is lehetne. Csakhogy mi legyen az? Nem olyan könnyű eldönteni.

Százfélélt is gondoltak, tanácskoztak, vitatkoztak s mindennap estére elhatároztak valamit, amit reggel nem találtak jónak. Így multak napok, sőt hetek is. De végre aztán mégis megállapodtak és ekkor aztán mindjárt indulni is akartak, de a mama így szólt:

— Ne menjete ma, kedveseim. Nagyon hideg van, aztán igen csuszós, sikos az utca, kellemetlen a járás.

— Oh dehogya! Nem lesz semmi bajunk! Hiszen ni! Mennyi ember jár az utcán!

Az ablakhoz tódultak és bámultak le az utcára. (Lásd a képet a 40. lapon.) Még a kicsike Irmuska is látni kívánta, mi van ott, a mama tehát ölbe emelte és mutatta neki. De hát a kicsike sem találta borzasztónak a dolgot, jót nevetett, amint látta, hogy egy-egy ember kisiklik az utcán és egyik-másik el is esik.

A mama azonban egyelőre nem tágitott, a testvérek busultak, és alkalmassint egész estig busultak volna, ha segítség nem érkezik két játszótársuk: Vilma és Rózsika személyében. Ezeknek még tegnap elmondták, hogy ma mennek nagy vásárlásra.

— Az nagyon mulatságos. Majd eljövünk és veletek megyünk.

— Jaj de jó lesz! Egész nagy vásáros nép leszünk, ti majd segíteni fogtok a boltban, hogy jól válasszunk, mondá Dinike.

Ebben megegyeztek és bár az idő roszra fordult, Vilma és Rózsika nem akarták szavukat szegni, tehát eljöttek. Most már aztán a mama is engedett, nem akarta a kedvüket elrontani.

— Jól van no, hát menjete. Vilma majd vigyáz reátok, ő már elég nagyocska. De aztán okosan vásároljatok!

— Oh, nagyon szépet veszünk. Majd meglátja mamácska, milyen jó vásárt csinálunk.

Felkészültek, jól felöltöztek meleg téli köntöseikbe és vidáman utra keltek.

Hogy az igazat megmondjam, hát az uton eleinte bizony eszökbe jutott a mama intése, mert nagyon csipős hideg volt és ugyan csak vigyázni kellett, hogy orra ne bukjanak. De ebbe mihamar beletörődtek, sőt még mulatságosnak is találták. Jókedvüen haladtak a kiválasztott bolt felé, mikor egyszerre szinte akaratlanul megálltak. Valami megdöbentőt, szomorút láttak.

Egy vézna, sápadt kis fiu állt ott a gyalogjáró uton, rongyos vékonyka ruhában,

... BÁMULTAK LE AZ UTCÁRA.
(Lásd a 39. lapon.)

szinte látszott, hogy majd megveszi az Isten hidege. Megkült, meggémberegett kezeiben kopott katulyát tartott, melyben gyufa volt. És kínálhatta az embereknek:

— Tessék gyufát venni!

Nem igen akadt vevője. De ez még nem lett volna a legnagyobb baj. Hanem amint egyszer odaállt szegényes portékájával egy nagyon siető ember elé, ez rári vált:

— Ejj, haszontalan fizető, ne állj az utamba!

És durván félretaszította, oly erővel hogy a szegény fiu a sikos, havas kövön megcsuszva, elbukott s a kocsitra hempergett, a gyufás doboza pedig messze ellódult. Épen ekkor pedig egy koci robbogott arra s a szegény fiu ennek a kerkeihez vágódott, úgy, hogy félig eszméletlenül terült el a földön.

zott, hogy
szí az Is-
Megké-
gémber-
en kopott
tartott,
ufa volt.
a az em-
k gyufát

a akadt
ez még
na a leg-
Hanem
odaállt
rtékájá-
on siető
rári-
ontalan
állj az

félreta-
erővel
y fiu a
kövön
bukott
hem-
fás do-
messze
ekkor
esi ro-
a sze-
a ke-
ódott,
g esz-
lt el a

A mi kis vásárlóink voltak legközelebb és könyörületes jó szívvel szaladtak a szegény fiuhoz, s fölémelték. Támolygott, hamarjában alig tudta: mi történt vele. Nagyon megütötte magát. Jószívű kis segítői résztvevőleg kérdeék:

— Nagyon megütötte magadat? Nagyon fáj? Oh, az a durva, ros ember! Most legjobb leszhaza menned.

Erre a szegény fiu sirva fakadt.

— Oh! És nem viszek haza semmit... és oda minden portékám!

Biz az utcán robogó kocsik ezalatt egészen összegázolták a gyufa-katulyákat.

Az ütődéstől, hidegtől, szomoruságtól végkép tönkre tett szegény fiu megindult volna haza, de csak tántorgott. Látszott, hogy mindjárt össze-rogy. És a jószívű gyermekek megsajnálták.

... VIGAN MENTEK BE. (Lásd a 42. lapon.)

— Megállj csak, haza kísérek; szólj Dinike.

De a többi is akart segíteni, elkisérték hát mindnyájan. Jó messzire mentek s egy félre eső utczában egy szegényes házikóban tértek be a szegény fiu lakásába. De milyen lakás volt az! Majdnem egészen üres szoba, fűtetlen, az igazi szegénység hajléka. Az ágyon egy halvány képű asszony feküdt, mellette a földön egy kis fiu hempergett. Mindaketten ugyan csak bámultak, mikor olyan uri gyerekek léptek be s köztük tántorogva a szegény fiu, ki csüggedten mondá:

— Anyácskám, nem hoztam egy krajezárt sem... szerencsétlenül jártam... a portékám is oda veszett... alig birtam haza jönni... ezek a jó uri gyerekek kísérték haza.

A beteg nő nagyot sóhajtott s halkán mondá:

— Szegény gyermekeim... akkor hát éhezni fogtok.

Dinike hallotta s hamar megértette. Oda fordult testvéreihez és ezt sugta nekik:

— Én nem vásárlók magamnak semmi játékot. Ezeknek a szegényeknek adom a pénzemet.

Testvérei pedig ugyan ezt gondolták s a nagyocska Vilma, a kihez kérdést intéztek, azt mondta, hogy biz az szép volna, ha megtennék. S a szegény beteg asszony egyszerre csak azt látta, hogy jókora öszszeg pénz van az ágya melletti széken.

— Vegyenek maguknak, amire szükségök van, mondák a gyermekek.

És oly gyorsan elsiettek, hogy már csak az ajtóban hallották a beteg nő szavát:

— A jó Isten áldjon meg, nemes lelkű gyermekek!

Pár perczel később már otthon voltak. Oly vigan mentek be a házba. (Lásd a képet a 41 lapon) mintha tele lett volna a zsebök vásárfiával. Pedig üres volt. Csak a szívök volt tele boldog érzéssel: a jó tett által nyújtott édes érzéssel.

Ez pedig eltartott nagyon sokáig. És nagyapa, kinek beszámoltak, azt felelte:

— Örömmel olvastam, mit tettetek. Nagyon jó vásárt csináltatok!

TORKOS CZICZÁK.

(Képpel a 37. lapon)

SICZ innen, te czicza nyalánk!
Takaródjál innen, falánk!
Az ebédnek alig vége:
Im, besompolyog a vénje,

*És a kicsi fiainak
Bizony csunya példát mutat:
Ni, felszökken az abroszra,
S mind a tálat megmottozza;
Mindent össze-vissza tépáz,
S a tálból a túrós tésztát
— Ejnye erre meg amarra! —
Karmaival kikaparja.
S az öreggel, duruzsolva,
Lakmároz a két cziczurka.
Csak jöjjön be majd az Erzsi,
A nagy abroszt leseperni:
Hadd-el-hadd lesz ti nektek,
Majd széjjel ver köztetek!*

PILLANATNYI FELHEVÜLÉS.

— Vig jelenetek. —

Irta: Komor Gyula.

Személyek:

FELLEGH FLÓRA.

TAMÁS öcsse.

BOROS GYURI kisdobos a gyermekzenekarban.

FANNY, az ő testvérhuga.

Első jelenet.

Flóra. Most már félre tehetem a munkát... Befejeztem feladatomat; az igaz, hogy egy sorral nem horgoltam többet, mint a mennyi ki volt szabva, pedig más-kor... Ej, de hiszen mikor olyan türelmetlen vagyok!.. Édes Istenem, nem szánkázhatunk minden nap, mára pedig megígérte papa, hogy elvisz Sövényesdre a Póli nénihez... Mily nagyszerű is lesz végig siklani a havon!... Ugy megyünk majd, mint a szélvész... de hozzá is látok az előkészülethez; összeszedem a kalapot, a kendőket, kabátokat, bundákat... Oh, bizonyára pompásan fogunk mulatni!

Második jelenet.**Flóra, Tamás.****Tamás** (kivül.) Jó napot tanár ur!**Flóra.** Nini, már Tamás is elkészült a zongorázással.**Tamás** (berohan.) Hála az Égnek, vége van... megszabadultam!**Flóra.** Milyen veszedelemben forogtál?**Tamás.** Halálosban!**Flóra.** Ugyan!**Tamás.** Elhíheted, hogy nincs nagyobb veszedelem a zongorázásnál... Majd megpukkadtam dühömben... Te Flóra, tudod-e, ki találta fel a zongorát?**Flóra.** Biz én nem tudom.**Tamás.** Akárki volt, szigorúan meg kellett volna őt büntetni.**Flóra.** No már kérlek, megint furcsa dolgokat beszélsz össze... Kedves szüleink drága pénzen taníttatnak és te így hálálod meg jószágukat.**Tamás.** Inkább megtakarítanák azt a drága pénzt és vennének érette olyan tüzőöltönyt, amilyen Gyurinak van.**Flóra.** Drága öcsém, tisztelettel legyen mondva, bolond vagy.**Tamás.** Bolond! Én? Azért, mert nem akarok zongorázni? Bolond az, aki kedvét leli benne, ha ott csücsülhet a fa-szekrény előtt és veredesheti a billentyüket... Nem is tudom, mi öröme telik benne Fekete urnak, ha megkinoz az étüdejével...**Flóra.** És te jársz gymnasiumba? Hallod, szép dolgokat tanulhatnak ott... Tudhatnád, hogy Fekete ur jobban kinlódik, mikor végig kell hallgatnia a te játékodat.**Tamás.** Bár ne kellene hallgatnia... Jaj Istenem, az a sok étüde, az a sok skála... Irtózom, ha rá gondolok... Az a sok »czé-dé-é-ef-gé-á-há-czézés«, fel is, alá is... mindig gyorsabban... gyorsabban... jaj! (Skálát énekel.)**Harmadik jelenet.****Előbbiek, Gyuri.****Gyuri.** Hamis... hamis, egészen fals! Már hogy lehet így énekelni?**Tamás.** Látod Flóra, neki sem tetszik a skála.**Flóra.** Az ilyen kornyikálás magának sincs inyére, mert bizony a Kurkucz kandurunk is szebben nyávog.**Tamás.** Csak gunyolódjál!**Gyuri.** Hjah, a hamis ének senkinek sem tetszik... Tudjuk azt mi zenészek... Mikor hamis hangot hallunk, hát mi zenészek olyasmit érzünk, mintha megszurnák a fülünket.**Tamás** (gunyosan) Hihetetlen!**Gyuri.** De bizony úgy van... Nekünk zenészeknek nagyon érzékeny fülünk van... Kérdezd meg csak a házmestereinket.**Flóra.** Pedig az hallhat napjában elég hamis hangot, különösen amikor nyávogtatja a vasajtó sarokvasát!**Gyuri.** Kisasszony, kérem, mi mindnyájan jól értjük a dolgunkat... Igazi zenész, sohasem játszik hamisan... Én még sohasem fujtam egyetlen fals hangot.**Flóra.** Persze, hiszen csak a kis dobot veri!**Gyuri.** Mindegy! Egyik kollegám, akit Sárossy Ferencznek hívnak, már operákat irt, pedig ő is a kis dobot verte...

Tamás. Igaz biz a!

Flóra. Az ám, a budapesti dalműszínházban... de hiszen többet is tanulhatott mint némely tüzoltó banda kisdobosa, és egyebet is tudhat, mint azt, hogy tram-ram!

Gyuri. Czélzás akar ez lenni, kisaszszony?

Flóra. Isten ments!

Tamás. Ne is bántsá Gyurit... Lám, ott jár ő is a bandával zászló-szenteléskor, meg a majálisokon... Multkor is, hogy a főispán urat fogadták...

Gyuri. Igen bizony! Megszólított, megveregette a vállamat... Oh, megbecsülik az igazi zenészt!

Flóra (mosolyogva.) Igazi!

Tamás. Igazi hát! Folyton gunyolódol! Talán bizony nem igazi? Bárcsak én is játszhatnám a bandában és nem kellene vesződnöm a zongorával.

Flóra. Jobb volna, ha megjönne az eszed.

Tamás. Most meg már sértegetsz?

Flóra. Dehogy, dehogy... már meggyek is... jó napot, kedves öcsém... jó napot zeneművész ur... zeneművész ur... hahaha, jó napot! (El.)

Gyuri (gunyos-haragosan utána kiált.) Igen nagyon örvendtem, hogy volt szerencsém.

Ötödik jelenet.

Tamás, Gyuri.

Gyuri. Lásd, kedves Tamás, nem akarlak megbántani, de a te kedves nénikéd keveset ért a zenéhez.

Tamás. Már az szent igaz... Még azt mondja, hogy a zongora tanulás kívánatos dolog... Nem tagadom, jól zongorázni kellemes is, de tanulni?... brrr, az kellemetlen!

Gyuri. Hjah, minden kezdet nehéz... a dobolást sem tanulják meg egyszerre.

Tamás. Mégis inkább latint magolok, mint a zongorát.

Gyuri. Hogyan hívják latinul a zeneművészt?

Tamás. Musicusnak.

Gyuri. És a zenét?

Tamás. Musicának.

Gyuri. Nini, hát a latinok tudtak magyarul?

Tamás. Ugyan! Mi vettük át tőlük e kifejezéseket. Nem tudtak ők magyarul.

Gyuri. Nem-e?

Tamás. De nem ám!

Gyuri. Egy sem?

Tamás. Fia sem annak.

Gyuri. Aztán hogyan értették meg egymást?

Tamás. Hát diákul beszélgettek.

Gyuri. Ugyan hagyj el! Diákul? Furcsa lehetett nagyon... No, nekem nem kell a latin tudomány... Jobb nekem a zenekarnál, és ezen felül még könyvkötést is tanulok.

Tamás. Boldog fiu vagy te!

Gyuri. Az ám! De hiszen együtt jártuk az elemít, te is vihetted volna annyira, mint én... Belőled is válhatott volna zeneművész!

Tamás. Az én szüleim sohasem engednék meg, hogy zongorán kívül egyéb hangszert tanuljak, s mikor megmondtam, hogy szeretnék én is belépni a tüzoltók gyermek-zenekarába, nevettek.

Gyuri. Nevettek?

Tamás. Bizony.

Gyuri. És te túrted?

Tamás. Mit tettem volna?

Gyuri. A ki érzi magában, hogy valószínűszeneművész lesz belőle, azt nem riasztják vissza az akadályok... Ha van benned bátorság, tépd össze a zongorahangjegyeket, minden kótádat, és jelentsd ki, hogy nem hagyod magadat megkínózni, hanem inkább megszököl.

Tamás. Megszökni?

Gyuri (sugva.) Megtettem én is! Megugrottam, mert nem akarták, hogy zene-művész legyek... Mikor utolértek, rögtön megengedték.

Tamás. Meg sem vertek?

Gyuri. Dehogy! Lásd, itt hever valami étüde... azonnal kezdjed el a munkát, tépjed össze!... Mit habozol? Gyáva legény vagy! Szégyeld magad... soha sem lesz belőled virtuózius, vagy hogy is hívják hamarosan...

Tamás. De igenis lesz... nem vagyok gyáva... megmutatom azonnal... (az asztalról leveszi a hangjegyfűzetet és össze tépi.) Ime, itt hever... vége a zongorázásnak!.. meglátom, ki kényszerít majd engem arra, hogy tovább is billentyűket bökdössek... soha... soha többé!..

Hatodik jelenet.

Előbbieket, Flóra.

Flóra (több kabáttal és kendővel.) Ohó! Mi történik itt?... Öcsém uraim ugyan-csak neki látszanak hevülve!

Tamás. Igenis, nem tűröm többé... nem tűröm többé, hogy... hogy...

Flóra. Mit te? Mondd ki hát!

Gyuri. Tamás nem akar többé zongorázni.

Flóra. Azt tudom régen.

Tamás. De ezentul nem is fogok... fogadom... Ha kényszerítenek, megszököm, és felcsapok komédiásnak... Érted? Hiába mereszted a szemedet, megszököm!

Flóra. (leejtja a ruhákat és össze csapja kezeit.) Szent Isten, ennek a gyermeknek elment az esze!

Tamás. Eddig voltam bolond, de most Gyuri levette szememről a holyágot.

Flóra. Oh, ugy, Gyuri urfi?... Várjunk csak egy kicsit... (Bezárja az ajtót.) Így la, most nálam van az ajtó kulcsa, és foglyaim vagytok mind a ketten.

Tamás (meglepetve.) Mit akarsz tenni?

Flóra. Semmit, csak bevárom papát, és akkor...

Tamás. Jaj, a... a... a papát?

Gyuri. Fellegh urat!

Flóra. Azt bizony, és aztán tessék neki elmondani a nagy terveket! Majd szívesen meghallgatja; de hogy mi lesz a felelet, már azt nem tudom.

Tamás. Jaj, jaj! Elgondolhatom.

Flóra. Gyuri is elgondolhatja, mint bánik el majd vele a papa, amiért téged roszra csábitott.

Gyuri. De kérem szépen... én...

Tamás. Csakugyan, hiszen ő csábitott el!

Gyuri. Én?

Tamás. Micsoda? Még tagadod? Majd adok én neked mindjárt, te... te...

Hetedik jelenet.

Előbbieket, Fanny.

Fanny (kivül kopog.) Szabad?

Flóra. Ki van kint?

Fanny (benyit.) De nehéz ide bejutni!

Flóra. Ohó, Fanny. Tessék, tessék... (felnyitja előtte az ajtót)... Jőjj közelebb.

Gyuri (Fannyhoz fut és karjába csim-paszzkodik.) Meg akarnak verni!

Fanny. Téged? Bizonyára megérdemled.

Flóra. Ugyan ki akarta bántani?

Gyuri (pityeregve.) Tamás!

Tamás. Igen... igen, elcsábított... Azt mondta, szökjem el... gyáva vagyok, ha széjjel nem tépem a kótáimat!.. Jaj, vége a Bertini etüdnek!... Tessék, itt vannak a rongyai... Mit csináljunk már most?... Mit szól majd a papa?!

Fanny. Na, ugy látom, hogy Gyuri urfi ismét szép dolgot művelt... persze, megint eljárt a szája és adta a nagy férfiut.

Gyuri. Nem csináltam én semmit!

Tamás. Nem mondtad, hogy zeneművész leszek, ha elszakítom a kótámat és megszőköm?

Gyuri. De mondtam, hogy a tehetőség... a lángész...

Fanny. Ej, ej, Tamás, tudhattad volna, mennyire van Gyuri művészete... a papa engedelmevel bevették a bandához kisdobosnak, de minthogy azóta elhanyagolja mesterségét és a mestere panaszkodik, bizony le kell majd vetnie a cifra mondurt.

Gyuri (megijed.) Jaj!... Én?... Nem!...

Tamás. Már egy csöppet sem vágyódom lángeszű művésznek lenni.

Flóra. Aztán meglátod, kedves öcsém, majd megjön kedved a zongorázáshoz... Ugy-e, hogy tetszik a sok mesekönyv és

elbeszélés, amiket most kedvedre olvashatsz?... Bezzeg nem értenél hozzá, ha előbb nem kinlódtál volna a betűzéssel.

Fanny. Világos.

Tamás. Hm... a hirtelen természetem az oka és a Gyuri...

Gyuri. Jaj be röstellem a dolgot... Bocsáss meg! Mégis csak jobb lesz, ha szüleidnek fogadsz szót... Bevallom, hogy amit szökésemről szoltam, az voltaképpen nem is egészen igaz... sőt tán félig sem az... sőt tán...

Tamás. Oh te... te!... A hátadon szeretnék most már dobolni!

Flóra. Most már ne bántsad Gyurit... Hiszen, ugy látszik, szégyenli hibáját... Inkább arra gondold, hogy ragasztod össze ismét ezt szétszakadt zeneművet?

Tamás. Csak a papa meg ne tudja!

Flóra. Ez egyszer segíteni igyekszem rajtad. Van a perselyemben néhány hatos.. vegyük meg az étüdeöt, s így a papa észre sem veszi a csinytevést.

Tamás. Ó, édes Flóram! (Megöleli.)

Gyuri. Minthogy én is hibás vagyok a dologban, magam is hozzá járulnék a költséghez.

Tamás Különös. Könnyebbültnek érzem most magamat. Szinte zongorázhatnékom van!

Flóra. Ej, meg is feledkezel a kirándulásról?

Tamás. Az ám; hiszen szánkázni akarunk... Oh, a kedves jó apácska... soha... de sohasem ellenkezem szüeim akaratával. (Megöleli Flórárt.)

Gyuri (magában.) Tán mégsem veszt vele a művészet, ha magam is visszaté-

rek a könyvhöz, és ott hagyom a kis dobot... (Fennszóval.) Lemondok a dobolásról... egyelőre.

— A függöny legördül. —

GYERMEK SPORT.

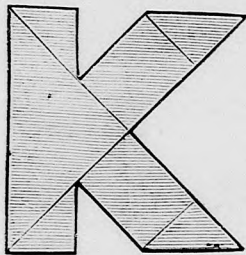
— A „tepsi-díj.“ —

(Képpel a 36. lapon.)

MOST jön csak az igazi —
Tepsibe!... Palkó, Laczi!
Ezen a keskeny tálcán ni:
Fogtok ti most iringálni!
Jól egymáshoz lapuljatok,
Más különben kipotyogtok.
Mert itt az a főladat:
Hogy bármily gyorsan szalad
A tálcza-szán alattatok:
Róla le ne forduljatok!
Ime, lobog már a zászló,
Résen fiúk: Pali, László!
Fel no gyorsan,
A jeladó kürtszó harsan,
Sébtibe
Legények a tepsibe!
Hajrá haj,
Nincsen baj!
Palkó, Laczi nyertetek,
Hősileg levertetek!
Itt a tegez, itt az ij —
Tietek a »tepsi-díj!«

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 27-ik számában közölt szerkesztési talány megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Merényi Kornél és Leo, Sztankóczy Margit és Lenke, Schlichter Emma és Misi, Hász Mariska, Thallmayer Frida, Elza és Dóra (részben), Szöllősy János és Gábor (részben), Zsiros Margit,

Csányi Irén és Ida (részben), Schwartz Áron, Milkó testvérek, Murárik Berczi (részben), Ruterschmidt Irma és Károly.

*

A »KIS LAP« XXXV. kötet 27-dik számában közölt karika-rejtvények megfejtése:

1. Forgó bácsi postája. 2. Ki mint vet, úgy arat.

Helyesen fejtették meg: Sztankóczy Margit és Lenke, Schüller Olga, Kirchmayr testvérek, Grötschel Emma, Fábry Andor, Uferbach Gizella, Tahy Sarolta és Pista, Ehrenfeld Giza, Weitzendörfer Ilona, Ghyczy Aurél, Névy Mariska, Posztóczy Margit, Freibauer Rosina és Ede, br. Fekete Edit, Szentés Ödön, Somssich Eszter, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Pankovich Serena, Schiller Paula és Nelli, Rechnitz Henrik és Szidor, ifj. Baross Gábor, Lasz gallner Elza és Nóra, Mannheimer Olivér és Virgil, Bositz Miklós és Károlyka, Klein Malvine, Berényi Mátyás, Geisz Tibor, Nagy Erzs, Schönfeld Viktor, Buzáth Mariska, Déry Jenyke, Fenyvessy Karola, Kuttu Zelma, Pribék Antal, Oesterreicher Magda és Miczi, Wilhelm Hilda és Dezső, Derecskei Erzsike és Dezső, Langheim Pál István, Unger Lajos és Ferencz, Massanek Lenke és Gábor, Rónay Deli, Weisz Kornélia és Béla, Beck Blanka, Dosa Bognár Margit, Etlényi István és János, Markó Matild, Berger Rezső, Tornallyay Margit, Polgár Bella, Miheli Ella, Herzfeld Elza, Maller Margit és Imre, Schweiger Irma és Józsi, Weisz Serena, Ulmer Ilona és Irma, Kohn Gizella, Oszkár és József, Kim Elemér Polákovits Ödön, Klain Ödön, Belcsák Laczi és Béla, Szilágyi Ágota, Hász Mariska, Merényi Kornél és Leo, Schlichter Emma és Misi, Herczka Josefina, Elza és Rezső Thallmayer Frida, Elza és Dóra, Seidner Frigyes és Dezső, Messer Rezső, Kirchmayr Emil, Árkövy Rikárd, Domány Emma, Jani és Mariska, Steiner Boriska, Redlich Ella és Kornél, Kerekes Sándor, Trischler Oszkár, Weisz Jolán, Endresz testvérek, Madarász Mariska, Farkas C. Irén, Reichard Sándor, Bruder Dani, Grüner Mózses, Bártár Irén, ifj. Vörösmarty Ferencz, Zsiros Margit, Csányi Irén és Ida, Szöllősy János és Gábor, Nelky Ella, Czeke Elza, Ruterschmidt Irma és Károly, Ullmann Károly és Józsi, Dorner Olga, Bartholomeidesz Zoltán, Milkó testvérek, Földessy Ilonka, Murárik Berczi, Mokry Feri, Salamon Ninische, Reichlin Róza, Győrffy Kálmán, Beck Irén és Nándor, Margalit Tilda és Jenő, Mikó Imre, Schwartz Áron, Schára Béla, Sonnenfeld Zoltán, Gubody Ilona és György, Mérhay

Gusztáv, Lackenbacher Jenny és Vilma, Keresényi Gizella, Kalmár Ilona, Kenesey Nellé, Dörögdy Tóni, Molnár Adélka és Gusztika, Szűsz Andor és Oszkár, Fuchs Antónia, Stern Károly.

*

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 1-ső számában közölt betűrejtvény megfejtése:

T
t a n
m a n n a
k a r i k á s
t a n i t v á n y
l o v a g
a r á c s
i n y
y

Helyesen fejtették meg: Cseregi Lenke Ilon és Bandi, Szabó Irén és Blanka, Ribánszky Erzsike (részben), Tóth Gusztáv és Elemér, Tamásy Zoltán, Weiss Dini és Józsi, Méhessy Klára, Róthberg Otto, Horváth Margit, Székely Teruska, Stern Simon, Valentin Ernő, Kéry Rezső, Hutter Pali, Czirjék Lipót, Krämer Miksa.

*

A »Kis Lap« XXXV. köt. 26-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag beküldték: Takách Zoltán, Ullmann Károly és Józsi, Szűsz Andor és Oszkár, Freibauer Rozina és Eduska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Cseregi Mariska. A gyermek-színház előadásaira nézve a m. szám »Kis Értésítője« adja meg a kívánt fölvilágosítást. — Blau Jolán. Mire szemecskéid meggyógyulnak, örvendeztess meg újabb levelkével. Értssem meg belőle, hogy igazán jobban vagy. — Riszdorfer Erzsike. A Jézuska ugyan bő sok ajándékkal állított be hozzád. Nekem egy író-mappát hozott, melyen az én kis olvasóimnak megírom a »Kis Lap«-ot. A körfeladványokat, bár kissé hanyagul vannak leírva, közlöm, mert ügyesen vannak szerkesztve, a legbelső kivéve, melynek neve nincs szabatosan megírva, lévén Kossuth nevében két s. — Madarász testvérek. Számtalanszor kijelenttem már, hogy ha valamely megfejtő nincs közölve, annak kettő az oka: vagy nem kaptam a levelet, vagy, ha megkaptam, oly hanyagul volt megírva, hogy a név kezdőbetűivel, a »Büntetés« rovatba került. Ti vagytok a megmondha-

tói, a két eset közül melyik következett be. — Reich Irén és Béla. Titeket is örömmel látalak sok ezer apró hiveim soraiban. — K. Gy. A darabocska, némi változtatásokkal, használható. — Takách Zoltán. Bizonyára érdemes is vagy jó szüleid kegyére. Üdvözöllek. — V. Olga. A te egykori nevelő-kisasszonyod férjét sajnálatomra nem ismerem. Ha arra felétek visztam valaha, bizonyára élni fogok a szíves vendéglátással. — Nuszer Mariska. No lám, az akkori csitri kis lány mekkorára nevededett! Jól esett kedves szüleiddel beszélgetnem, kiket egy kedves véletlen a szomszédomba hozott. Szíves üdvözlésemet mindnyájatoknak! — Árkövy Rikhard. Hogy lesz már ezenul? Neked egész fegyvertárad, apának meg félelmes arzenálisa! Hogy menjek már én most oda jó napot kívánni? — Ida néni. Levél megy. — M. M. Nem válnak be. — Myurkovits Marianne. A levelet a kiadó hivatalnak szolgáltattam át, mint a mely abban a helyzetben van, hogy a kifejezett kívánságnak eleget tehesen. — Ehrenfeld Giza. Az előző üzenet neked is szól. — „Gyermek barát egyesület.“ (B. A.) A »K. L.« már 100 ftnál többet gyűjtött az egylet céljaira. Mért hogy csak az utolsó küldeményre jött nyugtázó elismerés? — Ungár Erzsike. A közlendők közé igtatam. — Vidovszky Feri. A képrejtvények mellől hol maradt a megfejtés? Bár, amint rá nézett a kis cziczám, mindjárt kitalálta. Küldj fogasabb rébusokat. A János fia vagy te?

BÜNTETÉS.

D. B. levele poczás, W. V. levele mocskos, gyűrött papirosra van írva, S. M. és J. és H. R. az irkából tépett lapra irtak levelet. Ennél fogva nem jöhetnek tekintetbe. E. b.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére adakozott: Blau Jolán 50 kr.

Ez adomány a »Nemzet« című napilapban van kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.